

Kol Soteh

כל סוטה

גליון מספר: 077 לתאריך: 27/5/2016

עלון בלתי תלוי מיסודו של משה בן-חיים ז"ל ודני נמלי ייבדל לחיים ארוכים
An independent magazine established by the late Moshe Ben-Chaim, RIP and Dani Namali, long may he live

גם אני רוצה
לטוס לחו"ל על
חשבון שלדון

1313

כל סוטה מורבד הקסמים

This week's Editorial:

Yoram Ben-Chaim, Sylvia Lipka, Tamir Shprung,
Dani Namali, Dudu Palma, David Ellman

המערכת לשבוע זה:

יורם בן-חיים, סילביה ליפא, תמיר שפרונג, דני נמלי,
דודו פלמה, דוד אלמן

ניתן להגיע לכל עלוני "כל סוטה" החל מהראשון ב- 5/11/1976 ועד היום, זאת על ידי לחיצה על הקישור
בתחתית המלבן הירוק. ניתן גם לסרוק את הסמל משמאל באפליקציה מתאימה בנייד.

אתר ארכיון "כל סוטה"
"Kol Soteh" Archive site

<http://www.d-ellman.com/divrei/other/soteh.html>

משולחן המארחט המחרטטת

השבוע ב"כל סוטה"

החלטה גורלית!

השבוע החלטתי החלטה די אמיצה לטעמי. החלטתי שאחרי גליון 076 יהי מספרו של גליון זה 077. לא!!! זה ממש לא מובן מאליו!!! אנו נגררים אחרי מוסכמות שמישהו קבע לנו אי שם בעבר. יחד עם זאת החלטתי במקרה זה ללכת בתלם המקובל. מקווה שלא פגעת באיש....

Stop press !!

We were given notice that the honorable Lippa couple have been married for 50 years now!!!!

Well, Sylvia and Yossi, you have my condolences.... er.... sorry, I mean our congratulatory of course.

Sylvia, I don't know how you did it !!!

Oh! Hi there Yossi..... :-)

ולאלה שאינם מצויים בשפה המלכותית.....
הזוג סילביה ויוסי ליפא חוגגים 50 שנה להתמסדותם בחיי הנישואין.
סילביה כל הכבוד לך, לא מבין..... אבל את כנראה אשת הברזל.
היי! יוסי!! מה נשמע?

דוד אלמן

לקישור כלשהו יש להשתמש בכתובת: telcomm@kfar-hanassi.org.il

For any contact use the address: telcomm@kfar-hanassi.org.il

Meddling with medals/ sylvia Lippa

Hi There Anyone Who's Out There
and Can Be Bothered To Read This

I get the Kol Soteh and read some of it sometimes. Yossi reads less of it less times! But we just saw and enjoyed the cartoon of Sarah and Bibi and so I thought I'd say that we loved it. Thanks to Sarah and Bibi for motivating me to write. Yossi would have written but he missed the writing class in Ayelet, and theclass, and the and

Actually I had thought of writing something before this but decided that our lives and thoughts are too conventional for you "Sotim". However, maybe some of you out there might be interested to know that next week Yossi and I will have been married for 50 years. Yes, it's 50 years since we stood under the chuppa that was held by Uri Golan, Laurie Dickson, Nelson andwho the heck was the fourth? (Uri Shuval or David maybe?)

So all medals for long term achievement, or commiserations, can be send to us in Kiryat Haim.

Yossi and Sylvia Lippa

פרורים מהאסלה

What you always wanted to know

(and were afraid to ask...)

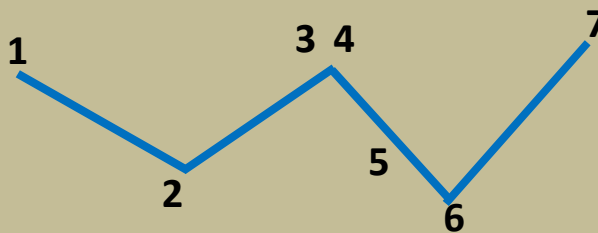
A group of names you are sure to be familiar with are listed here:

Segun, Rukbah, Navi, IC59, Achird, Schedir, & Caph.

Now, you are obviously asking yourself a very well used question:,
Namely..... **WTF?!** right?

Well let me show you what this group is all about. Remember this is an all important issue we are dealing with and the more you know about it the better.

But first, A diagram:

So? you may well ask, and I will tell you because I respect your curiosity.

1. **SEGIN** is a BE star 412 light years away from Earth
2. **RUKBAH** ("Knee") is a binary of Algol - 99 light years away from Earth
3. **NAVI** is a BE star too and is a "mere" 613 light years away.
4. **IC59**, a defused Nebula. I would be defused too with such a name.
5. **ACHIRD** is an Rs Cvn type, 19 light years away, but you knew that, right?!
6. **SCHEDIR** means "breast". This little fella is cooler than our sun but is very much brighter. It is an "Orange Giant" as classification goes.
7. Last but not least is **CAPH**, meaning "hand", a Delta Sct Giant!!

This is the bunch that make up the well known "Cassiopeia" we all know, and that is named after a very vain queen in greek mythology.

So now you know !!!

(("שתול" של "כל סוטה")

בסיום הקריאה, לא לשכוח להוריד את המיים! - תודה ***

ABOUT A NAVAL BATTLE THAT LASTED LESS THAN AN HOUR AND A LIFE BATTLE THAT LASTED 42 YEARS. / Yoram Ben-Chaim

On the first day of the Yom Kippur war, actually the first hour, a gun boat (Dabur) entered a small but deadly harbor on the Egyptian side of the Red Sea. The commander has not been informed of the war, but was ordered to enter another harbor and sink as many boats as possible. When the two boats unit arrived at the target harbor it was empty. So our brave commander decided to continue to another harbor and try his "luck" there.

Once they arrived at the next port one gun boat was ordered to stay out and patrol and our commander entered the port ready to blow up anything that was worth shooting at. Not having any information regarding the harbor or its defense system the welcome party of some ten gun boats and Egyptian commandos in rubber boats plus a whole army unit sitting around the perimeter of the port with blazing guns was a complete shock to the crew. Within seconds the air was riddled with bullets and wounded or dead soldiers.

As the commander tried to exit the port the boat got stuck on a reef in the middle of the harbor and was now dead in the water target for the Egyptian guns. My friend (D) who was the Bosun (Look it up) was handling the large gun in the front of the boat, got hit immediately through his arm but kept shooting at the boats and the guns positions on the sides of the harbor. Meanwhile the Engineer restarted the engines and with the help of the second boat tried to get off the reef.

Since the "true" tell of what actually happened during this time is up to each individual, I will not bore you with the details. At the end of the battle the two gun boats got out of the port with some bullets holes and the unit had one dead soldier and few wounded. Once back at the base the officers went for a summary talk with the chief of the base. No soldiers were invited! As a result of the conclusions reached at that meeting, the officers and the engineer received the Medal of Honor each.

Forty two years later in 2015 my friend D. received his letter of bravery under fire and was finally given the full compensation for the PTSD he has been suffering ever since that day. All those years D went through the most horrific mental breakdowns that landed him in one Hospital after another, made him try and commit suicide over and over again and ruined his marriage. "You can not begin to imagine the mental black hole i have been in" he once told me. It took two devoted nurses a woman and a man to slowly help him out of the terrible depth of his PTSD.

Forty two years he fought the "SYSTEM" that is the Government that sent him to war trying to receive what is coming to him as a wounded veteran and tell the truth as to what really happened that day in the Egyptian port.

Only after an ex Navy high ranking officer who devoted his life to study the History of the Israeli Navy and came to his aid and with the testimony of the "other" soldiers that were on that Gun boat was it recognized that the ONLY soldier actually standing and fighting and sinking two gun boats and hitting several gun positions on the docks was my friend D while the officers either took shelter in the bridge or were lying down on the deck and shooting Egyptian commando soldiers that had to jump into the water.

Even then the Navy would only recognize his bravery in a small and private ceremony that only his mother was allowed to be present in, so as not to "hurt" the credibility of the officers and the chief commander of that base, who simply lied about the event.

So i ask you who is the real enemy?..... the Egyptian soldier who is shooting at you and trying to kill you, or is it the Government that sent you to war and then refused to take responsibility for the terrible consequences that D will have to live with for the rest of his life!?

Just asking.
Yoram.

סדק סדק תרדוף... / תמיר שפרונג

אני שמח, הו כמה שמח!!

שמח על חזון העצמות היבשות שהתממש לנגד עינינו והקים מאפרו לאחר 30 שנה את עיתון "כל סוטה" המיתולוגי, כן זה אשר פרח סביב עלומינו אפופי הגבריות, ההילה, היגון והלבנון והשאיר בלכתו טעם של עוד, עד כי לא נותרה ברירה וחזר אלינו, שנוכל להינחם עימו את הבלות המטפסת אט אט לתוך תאי גופנו המתמעטים...

אך יחד עם זאת, אני גם קצת עצוב!

עצוב שהמאמר הראשון שאני מפרסם כאן אינו עוסק בנבכי הנפש, בתעלולי השפה או סתם בשאלה האם אתה מאמין בדוד השומר אחרי המוות אלא בא כתגובה לאוסף של... איך לומר זאת בעדינות? עובדות לא ממש מדייקות המתובלות כמובן בהשמצות כלליות ואישיות כאחד והכל ברוח וריח נעימים במיוחד (הנה יצא לי חרוז...).

לא אפרוט אחת לאחת את כל ה"שגיאות" וה"טעויות" במאמרו של עמי (שנעשו כמובן בתום לב, ללא משוא פנים ומתוך דאגה כנה ואמיתית לדור המייסדים הנרמס תחת עגלת קלגסי הקיבוץ, כן כן מילים שלי, לא שלך...) כי אינני מוכן להיכנס למשחק הזה (הנעשה, יש להזכיר שוב, בתום לב, דאגה כנה וכד'...), אך בכל זאת לא ארגיש שיצאתי ידי חובה אם לא אציין לפחות כמה עובדות בסיסיות למי שאינו חי כאן:

א. כפר הנשיא נמצא במצב כלכלי לא פשוט, הלוואי שהיו לנו מיליוני שקלים המיועדים לעתיד ולא היינו צריכים לגעת בהם על מנת לקיים את כלל ההתחייבויות שלנו לחברים בכלל ולוותיקים בפרט.

ב. כפר הנשיא משלם כיום בדיוק את הפנסיה הנדרשת לפי החוק, קרי 3,735 ₪ לחבר וזאת לצד שרותים נוספים שעדיין לא הופרטו עד הסוף (סיעוד לדוגמה), המהווים גם הם חלק מה"סל" הכולל של רווחת הפנסיונרים.

ג. אין שחר לטענה שכספי קצבת הזיקנה מועברים לפנסיונרים לאחר 45 יום. הכסף מגיע בסוף החודש ומועבר ב 12 של החודש הבא כמו לשאר החברים עובדי בקבוץ.

ד. אכן יש אחד שפוטר מסיבות של אגו: קוראים לו דורון רובין!!

זהו, אני בטוח שחזינו כאן ב"החלקה קלה" שאינה מעידה על העיקר ושנוכה בעתיד לראות רוח של אחווה וחיבור ולא של שיסוי ופירוד כי גופה אחת כבר שכובה על הקונצרטינה, והיא לא שלך עמי.

בידידות למרות הכל,

תמיר

תמונה שווה 256 מילים

A picture = 219 words

תמונה שווה 32.18 מילים

A picture = 14-3/2 words

זהבה ושלושת הבנים / דודו פלמה

במקום תשובה לעמי.

החלטתי קצת להתרגז ולכתוב על אחד מכמה הדברים שעדיין מעצבנים אותי בחוויה הקיבוצית. להלן כמה מילים עצבניות, חסרות סבלנות ומאוד לא פוליטקלי קורקטיות, על התופעה של בני משק וחברים שעזבו את הקבוץ. שמעטים מביניהם, לא כולם, לפעמים כאשר הם באים לבקר הם מרימים קול זעקה על כך שאלה (המתמעטים והולכים) שנתרו בקבוץ מעיזים לעשות בו מה שבני אדם שחיים במקום כלשהו בעולם עושים. כלומר מתנהגים אל המקום שהם חיים בו כמו שהתנהג החולד בסיפור "הרוח בערבי הנחל", כאשר עם בוא האביב הוא מסתער מחדש על העולם בתחושה שהרפתקה גדולה נקרתה בפניו.

"מה אתם הורסים לנו את הקבוץ?" יצקצקו בצדקנות, "איזה מקום נפלא היה כאן עד שהלכתי" ימשיכו לטעון בקול בוכים, ו"איך אין לכם בושה לקלקל לי ככה את המקום הנפלא שגדלתי בו" יוסיפו בקול נשבר. הייתי מבקש להציג תמונה אולי קצת יותר מורכבת של הדברים. אבל לשם כך נצטרך ללכת הרבה שנים לאחור.

השנה היא שנת 1972, אני מתבונן בקיבוץ המזדקן שמקיף אותי מסביב במצבות

של בני משק שמתו כבר משיבה טובה, מחליט שאין לי יותר מה לעשות שם ועובר בהתרגשות מרובה בעקבות נערה תכולת עין, לקבוץ צעיר ו(אנגלו)סקסי. שם אני פוגש אנשים מרתקים שאפילו מתירים לי כעבור זמן, אם כי לא בלב שלם, להזמין בשבילים סרטים. עד היום אני נזכר איך ננזפתי על ידי אחד המייסדים על כך שהזמנתי סרט ב"שפה זרה" להקרנה בכפר הנשיא (הוא אמר לי את זה באנגלית). ברוב טיפשותי העזתי להזמין סרט ישראלי בשם "חמסין". (בסוף הגלגל הראשון נשאר בחדר האוכל, ארווין והמקרנה, אני ושני מתנדבים משבדיה שחשבו בכלל שהסרט באיטלקית. הסרט היה מצוין דרך אגב).

בלי שום הגזמה, היו אלה ימים מלאי חיוניות והעזה ורק השמים היו הגבול. הוותיקים היו אז הרבה יותר צעירים ממה שאני היום, ואחד הבנים, שעזב אח"כ, פיתח אז יוזמות אגרונומיות עצמאיות ומלאות "השראה" בפני עצמן, שנבלמו רק ע"י פעולה משטרית נמרצת ודחופה.

בדרך באותו הזמן שאני נעתי פנימה, החלו בני המשק החסונים והמרטיטים של המקום המופלא שאליו הגעתי, מסיבות דומות לשלי ואולי גם מסיבות אחרות, לנוע החוצה. הם קצו במקום הזה שחנק אותם, באנשים המוכרים להם עד לזרא שהיו פוגשים יום יום במדרכות. בקיצור המרחבים העצומים של העולם קראו להם והם יצאו לקראתו בחדווה מרובה.

כאן המקום להעיר שכמו שארע לי, כך קרה וודאי גם להם, שהמקום הזה שהשארנו מאחור קפא לנו בקפסולת זמן ונותר בזיכרונו כשהוא קבוע ובלתי משתנה. (הרי כל מה שאנחנו משאירים מאחור נועד לקפוא, תיראו מה קרה לאשת לוט). והוא המקום שאליו אנחנו שבים תמיד בתודעתנו, שוב ושוב כמו הגלים שמתנפצים אל החוף, כאשר רע לנו, כאשר אנו בודדים, או כאשר סתם מתעיף לנו מהעולם.

אני זוכר את הפעם הראשונה שבאתי לקיבוצי הישן רק כדי לגלות איך "החארות" שנשארו שם, הפכו את המקום המופלא שעזבתי מאחור לערמת גרוטאות אחת גדולה ומכוערת.

ממש כאב לי הלב על כל הדברים הטובים והיפים ששימשו רקע לילדותי הנפלאה. "איך אתם מעיזים", זעקתי אליהם בלב שותת דם, "אין לכם בושה? אין לכם טיפת כבוד למה שהיה?". מתוך מה שעבר עלי, אני מבין יותר טוב מה עובר על מי שעוזב את המקום שלו לטובת מי שבא אליו. אני מבין גם היום שאל המקומות האלה אין באמת דרך חזרה.

הרי בסופו של דבר כל מי שבא כמוני לחיות כאן בקבוץ, לצד ההורים של "בנים שעזבו", מבקש בסך הכול את מה שאותם בנים עוזבים מבקשים לעשות בכל מקום בו בחרו הם לרקום את חייהם- את הזכות לחלום ולהגשים את החלום שלהם במקום שבו הם חיים.

כאן אני מבקש לעצור, כדי לאבחן שתי תסמונות אופייניות:

אחת תיקרא להלן **"תסמונת זהבה ושלושת הבנים"**: והיא מאפיינת את כל מי שעזב את ביתו וכשהוא שב אליו הוא מזדעק מיד - "מי ישב בכסא שלי, מי אכל בצלחת שלי, מי ישן במיטה שלי ומי נגע לי בממרח השוקולד". וישנו עוד צד במודל של זהבה ושלושת הבנים, הצד של זהבה. גם אני, כמו זהבה, רוצה לפעמים להימלט כל עוד רוחי בי, כאשר אני שומע אתכם חוזרים אל הבית מהיער ותובעים את שלכם בקול רעש גדול. בעת שכזאת אני רק מבקש לברוח מכאן מושפל ולא קרוא, כדי שלא תיראו אותי יותר אוכל לכם מהצלחת, יושב לכם בכיסא, ישן לכם במיטה ומשחק לכם בקבוץ.

התסמונת השנייה נקראת **"תסמונת אל תיגעו בשמורה שלי"**: והיא נוגעת בעצם

לכל ה"אינדיאנים" שעזבו את השמורה שלהם לטובת העולם הגדול, וכשהם שבים אליה לביקור לאחר שנים, הם מתכעסים על אלה שנשארו בה והעזו להשליך את המסורת המופלאה של האינדיאנים לטובת פיתוח השמורה, פיתוח שהרווחים ממנו מסייעים להם להתקיים ולשלוח את הילדים למכללה. "איך יכולתם להרוס לנו כך את ערכי השמורה", יטענו בצדקנות מרובה הלוקים בתסמונת, "רק כסף ונדל"ן זה מה שמעניין אתכם, זה באמת כל מה שיש לכם בראש?".

אעכשיו בוא ונסכם. אכן נכון עמי, אתם שעזבתם שותפים שלנו בקהילה הגדולה של הקיבוץ, זה הפרטי שממוקם על גבעה נישאה בגליל, וזה שמשתרע על פני היקום כולו ובכל מקום שאתם נמצאים בו. ותמיד, אבל תמיד תהיו מוזמנים להשתתף ולקחת חלק בשמחתנו, כשאנחנו שמחים, וביגוננו כאשר הוא יורד עלינו. אבל נדמה לי שמן הראוי שתעשו זאת קצת יותר בצניעות, ולא כאדוני הארץ. "כי לי הארץ כי גרים ותושבים אתם עימדי" (ויקרא כ"ה כ"ג) הוא הפסוק שנועד למנוע מאתנו (אבל גם מכם), לתפוס תחת ולהאמין שהכל שלנו. מה לעשות כולנו בני חלוף, ארעיים במקום הזה, שימשיך להתקיים כך או אחרת, הרבה זמן אחרי שכולנו כבר לא נהיה כאן כדי להתכתש עליו. ורגע לפני שכולנו נהיה צודקים יותר מדי, בוא נעצור לשנייה וננסה לעשות את זה באמת לא כבעלי-בית שרבים על חלוקתו לנתחים מדממים, אלא כבעלי אינטרס משותף, אינטרס שבינתיים נקרא לו "בית הקבוץ", שהוא הבית של כולנו, עד שיוכח אחרת.

נספח עצבני

קראתי שוב את המאמר שלך וגיליתי שאחד הדברים שהיו הכי חסרים לי בו זה דיגניטי, ובעברית יושרה. בהרבה מובנים עמי, המכתב שלך הוא איום ונורא. מזלזל, מעליב ומשפיל. גדוש בעובדות לא נכונות וחצאי עובדות. שזה לפעמים הרבה יותר גרוע. לא רציתי לענות לך באותו טון מעליב, מתנשא ומזלזל כמו שלך. הרי בעיקרון אין כל בעיה להתייחס באופן כוללני וסטריאוטיפי, כמו שאתה התייחסת לכולנו, גם לבנים שעזבו ולתאר אותם כך:

אבל אני לא חושב שבני ובנות משק שעזבו באמת נראים כך. לפחות לא רובם. ולכן אני מציע שבמקום לנסות להתסיס ולפלג את החברה ולזרוק בוץ לכל עבר, תמתן קצת את ההכפשות. אולי בסופו של דבר יתברר לך שאנחנו לא כאלה סרסורי נדל"ן תאבי בצע כמו שאתה מדמיין, לפחות לא כמו כמה שאתה מכיר מחוץ לקיבוץ.

מה אכפת לי? / דוד אלמן

יורם שלום,

בכתבה שלך מהשבוע הקודם הכנסת הערה/שאלה לגבי הכתבה שלי על אותה תקרית בלבנון של 1982. הרשה לי להשיב לשאלתך אבל ברשותך אעשה זאת בעברית.

כתבת שם (ואני מצטט):

"David (your turn) i was touched by your War story and just wanted to point out something that was missing in your story almost Freudian. In the story two Shabac agents brought two "suspects" for an interrogation you do tell us what happened to the officers after the blast, but you do not mention at all what was the fate of the two "suspects" ---- am i missing something? I do hope this memory fades fast and better ones take their place."

י כולתי בקלות להתעלם מההערה וחוץ ממך אף אחד לא היה שם לב. החלטתי לקחת את הנושא הזה ולהעלות אותו כאן כי קיים כאן משהו עתיק יומין בין מה שנקרא בפוליטיקה "שמאל" ו-"ימין". לא. אני לא מתכוון לתייג את עצמי או אותך תחת תוויות כאלה ואענה לך על שאלתך במדויק ככל האפשר.

ב זמן אמת, במקום ובזמן שארע הדבר לא עניין אותי גורלם של מי שנחשב בעיני ל"אויב" באותו הרגע. לא טרחתי לחשוב עליהם בזמן שאני מטפל בפצועים, או בזמן שאני מוצא נעל צבאית עם חלק של רגל קרועה מתחת לברך, ספוגה בדם..... במצב כזה, כפי שאמר לי הרופא הגדודי, אין מקום לשום רגש. צריך לתפקד ואת הרגשות לשים על המדף עד יעבור זעם. כל זה, כפי שאמרתי, בזמן אמת, ואני בטוח שתבין אותי.

ב זמן אחר ובמקום אחר, שנים רבות לאחר הארוע, כתבתי את אשר כתבתי, בלי לחץ ובלי צורך להקפיד רגשות ובכל זאת העליתי בכתב דברים כואבים לגבי אנשינו ולא טרחתי לומר דבר וחצי דבר על אותם "חשודים".

א זככה. היום, מאחר ואותם "חשודים" הפכו באמת ל-"אויבים" (הם מניחי המטען) - אמת הדבר שממש לא אכפת לי מה עלה בגורלם! אני רוצה להדגיש כאן שבין כל האמונות שיש לי היום, "להפנות את הלחי השניה" איננה אחת מהן!! מבחינתי מי שמנסה להרוג אותי, אעשה כל מה שאוכל כדי להקדים אותו כולל להרוג אותו במידה והדבר יירש. לשמחתי לא נאלצתי לעמוד במצב כזה עד היום ואני רוצה להאמין שכך אנהג בזמן אמת אם וכאשר אדרש לכך.

י חד עם זאת אומר עוד משהו, חשוב לא פחות: אם אאלץ להרוג מישהו מתוך הגנה עצמית, לא אעשה זאת מתוך שנאת האויב אלא מתוך אהבת ילדי, משפחתי וחברי. השנאה שבלב היא סרטן שאסור לההניח לו להתפתח!! האנושות כולה חייבת להבין זאת!!

א הם לומר את האמת, אני מעדיף לנגב חומוס עם נאסראללא מאשר להילחם בו אבל לא אהסס לירות בו אם יאיים על בני משפחתי או עלי. נשמע כסתירה? זה-מה-יש!

ל סיום אני רוצה להודות לך, יורם, על העלאת הנושא. בדרך כלל יש לי נטייה לא לעסוק בדברים כאלה. זה די מביך ולא נעים גם אם אני מרגיש צודק בעניין. יש לך, יורם, התכונה הזאת של להוציא דברים לאור העולם, גם אם הם לא נעימים. אני מקווה שיהיו כאן עוד קוראים ש-"יצאו מהארון". לזה בדיוק מיועד "כל סוטה".

בשנת 67 אחרי מלחמת ששת הימים ישראל היתה המדינה הכי מבוקשת בעולם כל אחד רצה לבוא הנה להשתתף בשימחתנו. ישראל היתה האישה היפה שכולם רצו את קירבתה, זה היה לפני חמישים שנה, היום האישה הזו היא זקנה בלויה וממורמרת וכל ידידה נטשו אותה.

זוהי פחות או יותר ישראל של היום, בלי ידידים ובתוך הגהנום הזה של הכיבוש שנמשך כבר 50 שנה. תחשבו לרגע, אדם שנולד לפני 50 שנה לא יודע מזה לחיות במדינה לא כובשת, בשבילו זה דרך חיים. איזה מין סוג אדם אתה צריך להיות בכדי לרצות להיות עם כובש במשך חמישים שנה, איזה אדם אין בו את המנגנון הפנימי שמדליק נורה אדומה כשהוא רואה אי צדק מוחלט. התשובה היא, אחד ללא מצפון.

אזוהי מביא אותי אל נתניהו וְהַיַּמִּין הַקִּיצוּנִי {עם העבר המפואר}..... שממשיך להוביל את המדינה בדרך הזו ללא מוצא. כל הדם שנשפך בשטחים ללא צורך במשך כל השנים, כל הכספים שנזרקו לבור הזה ללא תחתית, השם הרע שישראל גוררת אחריה בכל פינה מושפרצת בעולם, העימותים האין סופים עם הפלשתינאים שרק מוסיף שמן למדורה. כל הזבל הזה ועדיין בישראל לא אמרים, מספיק. מה יישנה את התמונה אם היא כל כך ברורה כרגע, אני לא תופס, האם אחרי 50 שנה ששום דבר לא זז, ומיליון נימוקים למה לא, הייתה חושב אולי יקום איזה גאון בישראל ויאמר, אתם יודעים מה?, אולי הדרך שהובילה אותנו עד כאן היא לא בדיוק הדרך הנכונה, אולי כל הלוקשים שביבי מכר לנו במשך השנים הם חסרי משמעות ואפילו במדינה שהיא יותר שמרנית מציפורה סמברג, אפשר בכל זאת לשנות דברים, אולי יש משהו הגיוני בטענה של השמאל בישראל, שהשלום זה הגבול הכי בטוח, ואולי הסכנה האמיתית היא הדרך שאנחנו הולכים בה כרגע, ואם נמשיך בדרך הזו עם הימין, אז העבר יאמר לנו למה לצפות בעתיד.

אני חושב שהגיע הזמן לאמר לנתניהו, עבר זמנך, תחזור לחור שממנו יצאת, ותודה על כל שעשית בשבילנו עד כה. בלעדך כל זה היה בלתי אפשרי. באמת תודה רבה.... ביבי, הוא חלקלק כמו נחש הוא יודע מיהם הבוחרים בו, קל מאד לשלהב את רוחם, והוא מנצל את זה עד הסוף, ברגע הנכון הוא שולף את הכלף האחרון שנשאר לו, וזה האימות עם הפלשתינאים, בלי הכלף הזה הוא מצתמק לאפס. לכן אין לו אינטרס מיוחד לעשות שלום, אחרת איך אפשר להצדיק את העובדה כשהאמריקאים מנסים חזק לחדש את שיחות השלום... הממשלה הזאת בוא בזמן בונה אלפי יחידות דיור בשטחים, הם יוצרים עובדות בשטח ואז בלי להתבייש וברוב חוצפה טוענים שאין עם מי לדבר.

אם אתם באמת רוצים לדבר, אז תקפואו את כל הבניה במהלך השיחות. כל ילד קטן מבין את המשוואה הזאת. מה לא יותר הגיוני מזה? ואם זה לא ההגיון שמונע מכם לעשות את הדבר הנכון, אז ישנה רק מסקנה אחת, אתם בעצם לא רוצים שלום, וזה כל העניין. והיה שלום, אין לכם זכות קיום כי כל המסר שלכם מתחיל ונגמר במילה אחת "עימות". רוב התומכים בימין הם בדרך כלל מהאסכולה היותר נמוכה בחברה הישראלית למרות זאת שבמיוחד זה נוגד לאינטרסים שלהם. השטחים עולים לישראל ביוקר כל שקל מבזבז בגדה זה שקל פחות בתוך המדינה ויותר מכל, זה פוגע במעמד הנמוך, ובכל אופן הם מצביעים ליכוד. איך להסביר את הניגוד הזה. בפשטות ומבלי להכנס לפרטים היתי קורא לתופעה הזו "מציזמו" במלים אחרות "אני הגבר עם הזין הכי גדול ואני אראה לכם

א אתם באמת רוצים לדבר, אז תקפואו את כל הבניה במהלך השיחות. כל ילד קטן מבין את המשוואה הזאת. מה לא יותר הגיוני מזה? ואם זה לא ההגיון שמונע מכם לעשות את הדבר הנכון, אז ישנה רק מסקנה אחת, אתם בעצם לא רוצים שלום, וזה כל העניין. והיה שלום, אין לכם זכות קיום כי כל המסר שלכם מתחיל ונגמר במילה אחת "עימות".

ר וב התומכים בימין הם בדרך כלל מהאסכולה היותר נמוכה בחברה הישראלית למרות זאת שבמיוחד זה נוגד לאינטרסים שלהם. השטחים עולים לישראל ביוקר כל שקל מבזבז בגדה זה שקל פחות בתוך המדינה ויותר מכל, זה פוגע במעמד הנמוך, ובכל אופן הם מצביעים ליכוד. איך להסביר את הניגוד הזה.

ב פשטות ומבלי להכנס לפרטים היתי קורא לתופעה הזו "מצ'זמו" במלים אחרות "אני הגבר עם הזין הכי גדול ואני אראה לכם מאיפה הדג משתין". זה מנטליות מאד טיפוסית למזרח התיכון ונראה לי שזה משורש ב"די אנאי" שלהם, ולכן אין לי הרבה תיקווה לשינוי בקרוב. כמה שפחות הראש חושב "הגבריות" מקבלת יותר מימד, ובאותה מידה הטימטום גדל, משלא תופס עד היום שביבי מכר את נשמתו לשטן כבר לפני שנים כשהוא קנה על חשבון אוצר המדינה את השתתפותן של מפלגות מפוקפקות בקואליציה, שהיום מגישות לו את החשבון, לא תופס שבעצם הוא זה שמשלם, או יותר נכון משלם המיסים בישראל משלם את החשבון, ואם זה לא מספיק בשבילך, אני לא יודע מה יעשה את זה. כי צריך להיות עיוור לא לראות את כל שכתוב על הקיר בגדול....

ל סיום, ברצוני לשאול שאלה פשוטה אחת, האם ישנה מטרה סופית ומוגדרת לכל הסיפור הזה, האם הכוונה לספח את הגדה למדינת ישראל? האם להמשיך עם "הסטאטוס קוו" הקיים עד אין סוף? עד מתי יצטרך משלם המיסים בישראל לממן את האינטרסים המעוותים של הממשלה הזאת בשטחים. איזה אדם שפוי יכול לתמוך בכל האי שפיות הזאת. שאלות שלצערי אין לי תשובות להן.

דני נ.

"כל סוטה" - סקירת מצב / דוד אלמן

עיתון "כל סוטה" נולד ביום שישי 5/11/1976

בתחילת דרכו הוא היווה מקום לשחרור קיטור ומעין "מרד נעורים" כזה. מקום בו ניתן לצעירי הכפר וצעירים ברוחם לבדוק את זהותם בתחומים שונים. תקופה זו תרשם בספרי ההיסטוריה כמקור בלתי נידלה של מידע בכל הקשור למושג "קיבוץ" ובמיוחד לדור השני שבו. דור אשר לא ייסד את המקום. דור שקיבל "בית" מוכן וחיפש בדרכים שונות או משונות את זהותו בתוך החברה הקיבוצית.

בשנת 1982 פרצה אותה מלחמה ארוכה שמשום מה נקראה אז "מלחמת שלום הגליל" (איזה שלום ואיזה נעליים?!). מלחמה שהכניסה אותנו עמוק לבוץ הלבנוני ועוד רבים וטובים עמוק מתחת לרגבי העפר של בתי הקברות.

התסכול, הכעס ופרץ הרגשות היו חייבים למצוא להם מוצא כלשהו ואכן מצאו זאת מעל דפי "כל סוטה". הכתבות בעיתון לא היו בשפה ספרותית במיוחד אלא שפה של "גובה העיניים", ממש כפי שמדברים במציאות. העיתון נתן פורקן עצום לכל מה שהתבשל במשך התקופה הארוכה כל כך.

משנת 1987 ועד 2016 נדם קולו של ה"סוטה". 30 שנה של שקט מוחלט פרט לנסיון קטן בשנת 2000 אז יצאה מהדורה מיוחדת לטובת חגיגות המילניום כנראה. בכותרת נרשם "חוברת זכרון למלחמת לבנון" אבל זה היה נסיון שנשמע קצת מאולץ.

ביום שישי 17/2/2016 יצא לאור מהדורה מחודשת של "כל סוטה" כשהתרוץ הראשוני היה סגירה סופית(?) של "דברי הכפר". לא לקח הרבה זמן והעיתון השתחרר מאותו תרוץ וכעת הוא עומד על רגליו בכוחות עצמו כאשר קבוצת הקוראים הרישמית עומדת על 147 (!) נאמני העיתון.

העתון נתמך בשני חוקי יסוד בלבד המחזיקים מעמד בצורה יוצאת מן הכלל.
א. אין כתבות אנונימיות.

ב. לא מתקבל קלט עם פגיעה מכוונת אישית (בעיקר רכילות).
לא ראינו צורך לכללים נוספים ולראייה, עד כה לאחר 13 מהדורות, לא נפרצו כללי יסוד אלה.

העיתון הינו חופשי ואנחנו מעודדים כל אחד לכתוב. מעבר למה שנכתב עד כה יש בקשות לחדשות מהקיבוץ ואשמח אם מישהו ירים את הכפפה ויקח עליו פינה כזאת, משהו בנוסח "מה נשמע?", "פרורים", "זה אכפת לי" ועוד כיד הדמיון הטובה.

לבסוף הבהרה שלי: אני אינני העורך של "כל סוטה", המערכת מורכבת כל שבוע מאלה התורמים לעיתון. אני אמנם מטפל בצד הטכני, המראה החיצוני של הכתבה או בעברית כנראה שזה נקרא "העמדה". הוספת אייקונים וציורים קטנים ונייטראליים עד כמה שניתן, גם הם מעסוקי. אינני נוגע בתוכן, אלא לבקשה ספציפית של הכותב. אינני מצנזר ואינני מתקן "שגיאות קתיב" - או בקיצור האחריות בעלון היא אישית של כל אחד מאתנו.

ואחרון חביב השם שמפריע למספר מסוים של קוראים פוטנציאליים. מבחינתי "סוטה" הוא כל אדם שיש לו האומץ לסטות לפעמים מהמקובל. לצאת מדי פעם מהתלם ולחשוב מחוץ לקופסה, גם, ואולי במיוחד, כשזה מביא לו את הקריז!!
אנו יכולים ללמוד הרבה על עצמנו במצבים כאלה - ("כל סוטה" כחוברת לימוד אישית???)

Memories / Yoram Ben-Chaim

We all tend to remember events in different ways. Our memory always plays tricks on us and even if we are a 100% sure that our recollection is the "true" one, the chances are very high that we got it wrong, at least to some extent. So it is our duty when writing Historical "facts" that we corroborate the details of any event with care and get as many as possible different or same views from people that were present at the time or otherwise were involved in the event we are writing about.

The one and main "thing" i took from my life on the Kibbutz, was that we as a whole always made sure that the less fortunate among us are being taken care off and given equal or better chances to live their lives to the best possible outcome. Kfar Hanassi although i am sure was not perfect, was without a doubt way better than most. I do not think this attitude and Philosophy of life that our vatikim had is still relevant to the life in Kfar Hanassi today. I remember the time when my first teacher Shoshana Edelstein was sick with cancer, the Meshek sent her to the best hospital in the USA and also sent my mother to be with her during Shoshana last days. The money was not an issue, only the best care for a member would do.

This is not the only story from those times and many more are true. So what happened? we "evolved" into a typical middle class society that cares for MONEY and POSSESSIONS! Maybe that is more inline with the rest of the world, but sure is not what my parents would of want. I was sadden by the article Ami Ben Zvi wrote, and if even only part of it is true - SHAME ON YOU KFAR HANASSI!!! At least spare the VATIKIM from these obnoxious practices. My parents in there last years could not afford to buy a Fridge or a TV or fix their dilapidated house. We the kids helped where we could (never enough) but it is a sad statement when a parent needs help from their children!!!!!!!!!!!!!!

I was a young boy maybe 10 or 11 years old when i realized that the life on the Kibbutz was not meant for me, there was no real challenge to be better or excel since there was no reward attached - every one was "equal"! or so i believed and that did not sit will with me. Today when i am somewhat older and maybe somewhat wiser and far more experienced in the realities of life that past way of life seems a lot more attractive and right! So it is sad for me to see that it is no longer how the Kibbutz operates (I do understand the reasons) but was hoping that some remnants of those gone by days are still part of "my" Kfar Hanassi.

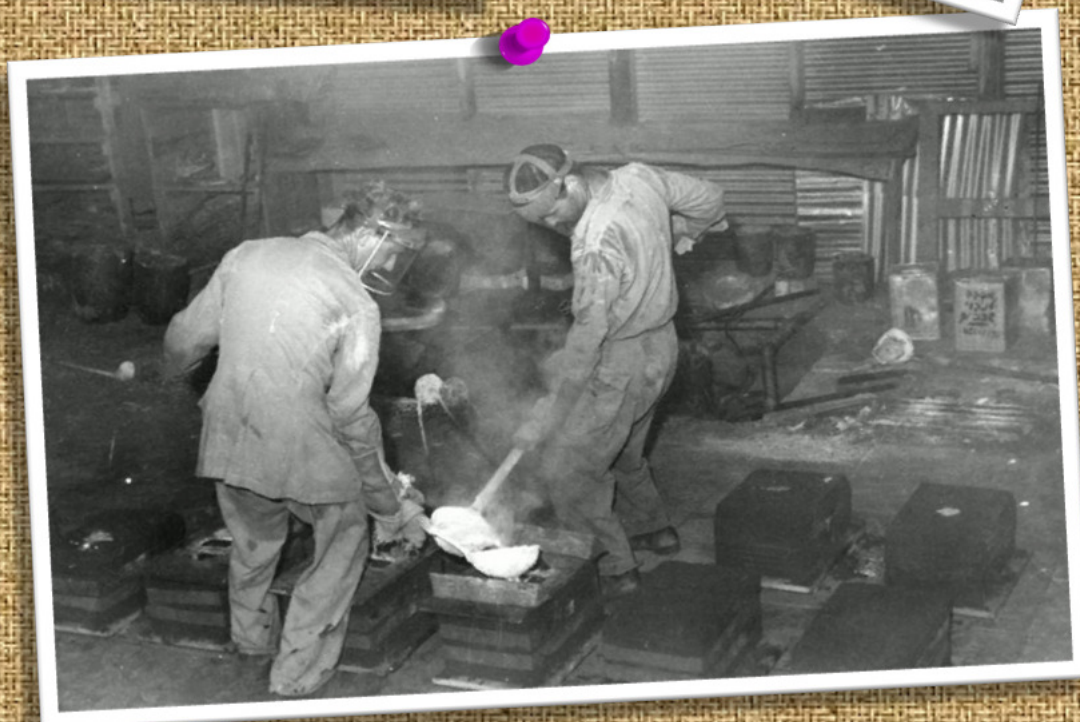
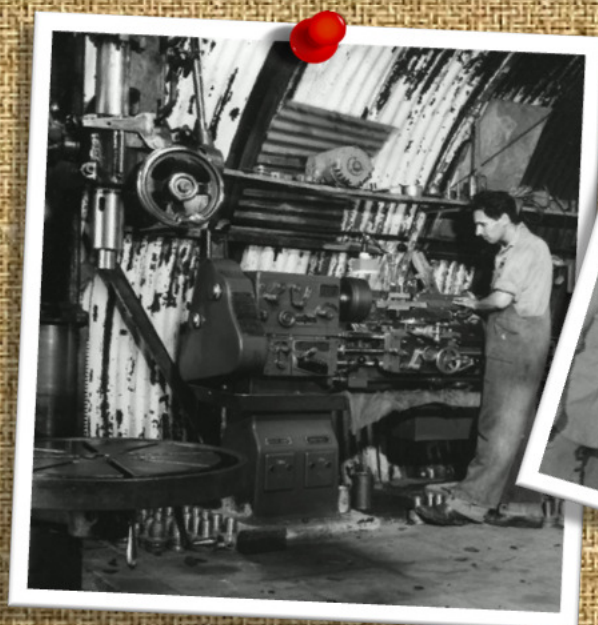
Lets go Bonobos.

Yoram.

נוסטלגיה זה לא מה שהיה פעם Nostalgia Ain't what it used to be

זוכרים את מפעל "הבונים" הקטן והצנוע מימי מנסורה?
הרבה חמרן ונירוסטה זרמו מאז בבית היציקה.
ימים טובים ראה המפעל בתקופת היותו "שלנו"
והיום.....?

נוסטלגיה זה לא מה שהיה פעם Nostalgia Ain't what it used to be

והיום.....היום אנחנו "גאים" להציג את ה-

The "Habonim" **Loch Nassi Monster**

